

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Claussen, Sophus: "Sophus Claussens Lyrik Bd. 6: Heroica", i Claussen, Sophus: *Sophus Claussens Lyrik Bd. 6: Heroica*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab ; Gyldendal, 1982-, s. 47. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-claussen08val-shoot-idm140111864858784.pdf> (tilgået 20. juni 2021)

Anvendt udgave: Sophus Claussens Lyrik Bd. 6: Heroica

⌂

iii

48

49

⌂

I BEGYNDELSEN VAR -

⌂ I Begyndelsen var Kilden
født paa en Bjærgaas i Morgenrøden.
Solen rased vildt som Døden,
Dyr og Planter søgte til Kilden.

⌂ Siden efter kom Vinternøden.
For at staa sig mod Is og Taage
slutted Mennesket Pagt med Ilden.
Ild fik Vandet til at koge.

⌂ Ild fik Vandet til at koge,
Ovn og Esse til at sprude.
Og før Soleventyret var ude,
lyste Ilden fra alle Kroge.

*

Disse Glimt fra tusind Kroge
og i Rummet Stjernenatten,
lutter levende Øjne, der vaage,
gjorde Menneskens Børn saa kloge.

⌂ Har jeg døjet ondt af Solen,
Elskte, du er frisk som Kilden.
Hvis jeg fryser i September,
Yndige, saa er du Ilden.

50

⌂ *December 1923*

⌂ Min Kraft er ikke sprængt,
min Tone er betrængt.
Ak, giv mig Guders Gud
at holde al Ting ud.

⌂ Jeg har fra Aanders Aand
Formglæden i min Haand.
Jeg har fra Sjæles Sjæl
dog min Achilles-Hæl.
Jeg har fra Livets Liv
en Ømhed: Elsk og giv.
Og endnu sker mig mangt,
hvor jeg kan drømme langt.

⌂ Men jeg har Tavshed kær.
Og kun fortættet Væsen
kan fylde mit Begær

⌂ Fortætning af alt Væsen.

51

⌂

I STADEN

☒ København er stor,
men Danmarks Land er lille.
Stjernerne gaar om paa Gaderne
mellem Job og Hor.

☒ Søde Kvindeøjne
stirrer paa Facaderne,
vandrer flinkt i Gaderne
mellem Job og Hor.

52

☒ 21. 2. 24

☒ Hun har saa skønt fra Naturen
en Holdning i store Drag,
at man ville kysse Konturen
af hendes *For og bag*,
selvom hun laa forstenet
og kold i en Sarkofag.

53

☒

VINTERFLORA

☒ Det er sære lunkne Vinteraar, der tærer
som Vampyrer Kraften ud af vore Sfærer.

☒ Men de store Vintre bringer Sne i Dynger,
hvorved Jorden tyst sin Blomstersjæl forynger.

☒ Her er Ungdomsmylder: fuldt af Hyacinter
og af fuldt udsprungne Kvinder nu i Vinter.

54

☒

VAARBEBUDEELSE

☒ Dette Snefald over Kirkegaarden
midt i Vintrens Hjerte kalder tyst paa Vaaren.
Natten skælver ved det store Foraars Komme.
Døde lever op, og Gravene staar tomme.

☒ Denne fine Sne paa Kinden, mærker du det ej?
er forfrosne Dødes Ild, ... med Blomsterkys til dig.

55

☒

KAN SOMMERFUGLEVINGER TYNGE -

☒ Kan Sommerfuglevinger tynges?
Tænk, hvad to spinkle Skuldre kunde bære
for dem, hun vilde livsforynge.

☒ Men selv de lette Sommersko maa snære
og Moderømhed søge sig et Hvil.
Naar Vintren ender, vil vi atter vaage.

☒ Den fine Blomst sov ind før Vaarens Smil
i Hospitalet bag den svære Laage.

56

☒ 30.7.23. "Hôtel de la plage", Donville

☒ For at gemme Hjemmets Lykke
lukked vi med Laase Huset,
rejste ud, hvor Vinden blæser,
rejste ud, hvor Solen skinner,
og hvor Støv langs Vejen drysser,
medens Regnen i en Sky
højt paa Himlen truer - -

☒ For at skaane vore Stuer
for den træge Sommerhede
og bevare vore Hjerter
mod det triste Sommerregnfald,
for at trodse Byger ude,
Lyn fra Himlen, Storm fra Havet -
heller end at brændes inde
eller levende begraves
rejste vi ... og Solen smiler,
Sommerfuglen vakler henrykt
op i Blaaet. Vore Længsler
lød vi bag os - - - - -

57

☒

ET FORAARSBUD

☒ Et Foraarsbud, en Vaarblomst
har atter kysset mig.
Og kær og ung og sælsom
er min Kærlighed til dig.

☒ Og intet har en Skærhed
som min ømme Drøm om dig,
ak, unge, fine Vaarblomst
langt renere end jeg.

☒ Gud Sol! lad Vaaren leve,
lad med sin lyse Streg
det unge Foraarspire!

— — — — —
det unge Foraarspire.